

Ο Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ

Κύττα ἀμέτρητες λαμπάδες
Καὶ μυριάδες στήν ἐκκλησιά,
Γλυκά ψάλλουνε οἱ παπάδες
Καὶ στήν ἀφρατὴ ἁρμονία,
Κύττα νέφη ἀπὸ καπνὸ
Ποῦ σκορπάζει τὸ θυματό.

Τρέχει ἀμέτρητο τ' ἀσκέρι
Καὶ σκοτάρφει καὶ στρυμόνει,
Μ' ὄρμη σπρώχνει μὲ τὸ χέρι
Καὶ στήν ὄψι ἀράφτει, ἰδρώνει
Μὲ μεγάλη ἐπιθυμιά
Γιὰ τὰ μπῆ στήν ἐκκλησιά.

Ἔνας νιὸς χεροτοριέται
Γιὰ παπᾶς σὲ μοναστήρι,
Πλούτη ἀμέτρητα ἀπαριέται,
Πλειὰ τὸ μῖσος δὲν τὸν φθείρει,
Τ' ἀδελφοῦ τὴν ἀτιμιά
Ἐλησμόνησε ἡ καρδιά.

Φριχτὴ ἐκδίκησι καὶ μίσση
Στὴν καρδιά του μέσα ἐκλειοῦσε,
Θέλει πλειὰ τὰ λησμονήση
Τὴν προδότρα π' ἀγαποῦσε,
Ἡ ψυχὴ του δὲν ποθεῖ
Παρ' ἀγάπη γκαρδιακὴ.

Τρέχουν ὅλοι, ξέροι, φίλοι
Καὶ τὸ χέρι τοῦ φιλοῦνε
Στὴ χαρὰ σμίγουν τὰ χεῖλη
Καὶ σφιχτὰ σφιχτὰ τὸν κλειοῦνε
Μεσ' τὰ στήθη τὰ θερμά
Μ' ἀπερίγραφη χαρὰ.

Ἔνας μόνος σὲ μιὰν ἄκρη
Γυρτὸς στέκει, λυπημένος
Καὶ κυλᾷ πικρὸ τὸ δάκρυ
Ποῦ θαρρεῖς πῶς εἶνε ξένος,
Στ' ἀδελφοῦ του τὴ γιορτὴ
Αὐτὸς μόνος ἐκεῖ θρηνεῖ.

Ἄλλος πηαίνει κι' ἀφ' τὸ χέρι
Τὸν ἀρπάζει, τότε σέρνει,
Ἄλλος λέξι τοῦ προφέρει
Ποῦ ζωὴ σὰ στήθη φέρνει
Στὴν ἀγκάλη τότε κλειοῦν,
Τότε σπρώχνουν, τὸν φιλοῦν.

Τὰ δυὸ ἀδελφία ἀγκαλιασμένα
Σὰ δυὸ φειδία μαῦρα μοιάζουν
Δυνατὰ κουλουριασμένα,
Ἄλλοι γύρω ἀναγαλλιάζουν,
Δὲ γροικιέται μιὰ μιλιὰ
Κι' ἀντηχοῦν μύρια φιλιὰ.

Ἔνας βόγγος ἀντηχάει,
Ὁ παπᾶς μ' ὄρμη κινιέται,
Τρομερὰ χαμογελάει
Καὶ σὰ στήλη ὀρθὸς πετιέται,
Τ' ἀδελφοῦ του τὸ κορμὶ
Βροντᾷ ἀναίσθητο στὴ γῆ.

Μὲ χαρὰ κινεῖ τὸ χέρι,
Πότε τρέμει, πότε ἀχνίζει,
Κρατεῖ δίστομο μαχαῖρι
Ποῦ ὑψωμένο κοκκινίζει.
Ἄρθα σώματα νεκρὰ
Δὲς καὶ βλέπει ὅπου περνᾷ.